

Ἀμφοτέροι ἀπέθανον εἰς τὰς φυλακάς.
Ἡ δὲ δόνα Ζουάνα ἐνεκαθεύχθη εἰς
αὐτὴν ἐκείνην τὴν φυλακὴν, τὴν ὅποιαν ἡ
μήτηρ της εἶχε προορίσει διὰ τὸ τέκνον
τῆς Ἀγνῆς.

Σ. *

ΤΕΛΟΣ

EUGENIOY MOPE

ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

Α'

Ἐὰν ἀνεστράφητε μετ' ἐρασιτεχνῶν, ἀ-
γαπᾶτε δὲ τὴν καλὴν μουσικὴν, θὰ ἡκού-
σατε βεβαίως νὰ ὁμιλῶσι περὶ τοῦ μεγάλου
μελοποιοῦ SALVATORA Ἐὰν ποτε εἰς-
ῆλθατε εἰς τὸ θέατρον τῆς *Scala* ἐν Μι-
λάνῳ, εἰς τὸ τῆς *Argentina* ἐν Ρώμῃ, εἰς
τὸ τῆς *Fenice* ἐν Βενετίᾳ, εἰς τὸ τοῦ *San-
Carlo* ἐν Νεαπόλει, θὰ ἡκουσάθητε ἀναμ-
φιβόλως τῶν θελητικῶν μελωδιῶν, δι' ὧν
οὗτος ἐπροίκισε τὴν πατρίδα του. Ἐὰν δὲ
ἔχητε ἀγαθὴν καρδίαν καὶ τὴν ψυχὴν τε-
θλιμμένην, βελθέως θὰ συνεκινήθητε καὶ
θὰ ἡρθάνητε, ἔστω καὶ ἐπ' ὀλίγον, μετὰ
τὴν γλυκυτάτην ἐκείνην ἀρμονίαν, ἀπόλυ-
τον ἀνάγκην νὰ ρεμβάσθητε.

Ὁ Salvatora ἐθεωρεῖτο τότε ὡς ὁ δη-
μοτικώτερος μελοποιὸς πάσης τῆς Ἰτα-
λίας. Ἡ Ἰουλιέττα, ἡν ὠνόμαζε θυγατέρα
του, ἦτο ἡ προσφιλέστατος αὐτοῦ μαθήτρια.

Ἐν Νεαπόλει, ἐσπέραν τινά, ἐνῷ διηυ-
θύνετο εἰς *San - Carlo* καὶ ἡτοιμάζετο
ν' ἀνέλθῃ τὰς βαθμίδας, ἔστη αἰφνης οἶον-
εἰ καταπλαγείς. Εἰς τὴν πλατείαν, παι-
δίσκη βοήμῃ ἐτραγώδει, τὸ δὲ πλῆθος πε-
ριεκύκλου αὐτὴν καὶ ἐχειροκρότει. Ὁ Sal-
vatora ἐπλησίασε καὶ ἡκουσάθη.

Ἐκ τῆς ἐκπλήξεως ἔμεινεν ἔκθαμβος
καὶ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην δὲν μετέβη εἰς τὸ
θέατρον. Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, ἡ Ἰουλιέττα
ἦτο μαθήτρια τοῦ μελοποιοῦ Salvatora.

Ὁ μελοποιὸς εἶχε διέλθει τὴν νεανι-
κὴν ἡλικίαν, καὶ ἠθέλησε, πρὶν ἀπο-
θάνῃ, νὰ ἴδῃ τὴν Γαλλίαν. Μετέβη λοιπὸν
εἰς Παρισίους μετὰ τῆς Ἰουλιέττης.

Ἐκεῖ βλέπομεν αὐτοὺς ὁμοῦ εἰς μικρὰν
κατοικίαν ἐν τῷ τετάρτῳ πατώματι οἰ-
κίας, κειμένης εἰς τινὰ τῶν ἡττον συχνά-
ζομένων ὁδῶν, τῆς περὶ τὸν κήπον τοῦ
Λουξεμβούργου ἐρήμου συνοικίας. Ἐνώ-
πιον ὁγκώδους καὶ παλαιοῦ βιβλίου μου-
σικῆς ὁ Salvatora ἐξετέλει διὰ τοῦ βιολίου
του γλυκυτάτας συμφωνίας, ἃς ἡ ἡχηρὰ
καὶ δονουμένη φωνὴ τῆς Ἰουλιέττης, ἰ-
σταμένης ὀρθίας παρ' αὐτῷ, καθίστα ἐπα-
γωγότερας ἔτι.

Ὁ Salvatora ἀφῆκε τὸ βιολίον του ἐπὶ
τοῦ ἀνακλιντροῦ καὶ ἀφῆκε νὰ πᾶσῃ τὸ
τόξον ἐπὶ τοῦ τάπητος.

— Εἶναι ὦραίον! ὕψιλόν! μεγαλοπρε-
πές! ἀνέκραξε δὲν ἔχει οὕτως Ἰουλιέττα;

— Ναί, πάτερ μου.
— Ἄν ἦτο δυνατόν νὰ μὲ ἤκουεν ἐκ
τοῦ τάφου ὁ γέρον διδάσκαλός μου, ὁ-
ποῖαν ἀγρίαν κραυγὴν θὰ ᾤφινε!

— Πιστεύετε, εἶπεν ἡ νεᾶνις ἀμριβχλ-
λουσα καὶ ἐπιχαρίτως μειδιῶσα...

— Ἐὰν τὸ πιστεύω!... ὦ! πῶς τολ-
μᾶς νὰ μὲ ἐρωτήσης, σύ, τῆς ὁποίας τὸ
οὐς τόσον καλῶς ἀντιλαμβάνεται τῆς κα-
λῆς μουσικῆς, σύ, ἡ ἀληθὴς καλλιτέχνης;
Ἄγνοεῖς λοιπὸν ὅτι οὐδέποτε ἡκούσθη με-
λόδραμα ὡς τὸ ἰδικόν μου; ὄχι, ὄχι,
ποτέ!

Καὶ ὁ μελοποιὸς ἐνεθουσιάσθη.

— Οὔτε ὁ κωμικὸς συνθέτης DEL BUI-
NI, οὔτε ὁ διδάσκαλος SOMELLI, οὔτε ὁ
CIMAROSA, οὔτε ὁ ZINGARELLI καὶ ὁ δη-
μοτικὸς τῆς Βενετίας CHIOZZETO συνθέ-
σαν τοιοῦτον ἀριστούργημα, σοὶ τὸ ὁ-
μῶν, Ἰουλιέττα.

— Ἀλλὰ τότε, πάτερ μου, ἐὰν ἔχετε
τοιαύτην πεποίθησιν εἰς τὸ ἔργον σας,
σεῖς, ὅστις μετὰ τοσαύτας ἐπιτυχίας δὲν
ἀπαύσθη, διατί δὲν τὸ παρουσιάζετε εἰς
τὸ θέατρον τοῦ Μελοδράματος;

— Διατί! ἐρωτᾷς διατί;

— Βεβαίως.

— Διότι, κόρη μου, δὲν ἐσήμανεν ἔτι ἡ
ὥρα· σήμερον τρέχω τὴν κίνδυνον νὰ μὴ
ἐννοηθῶ. Τὰ πνεύματα δὲν εἶναι ἀρκούν-
τως ἥρεμα· ἰδὲ εἰς ποῖον αἰῶνα ζῶμεν, ὁ
ποῖα τάσις εἰς τὴν πεζογραφίαν μᾶς πε-
ριβάλλει.

— Ἐν τούτοις, εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα,
μεθ' ὕψους καὶ πῶς ἐπιπληκτικῶς, ἦτο καὶ
τοῦτο εἰς ἐκ τῶν λόγων διὰ τοὺς ὁποίους
ἀπῆλθομεν τῆς Ἰταλίας καὶ ἤδη μένομεν
εἰς Γαλλίαν.

— Εἰν' ἀληθές, ἀλλὰ πρέπει νὰ περι-
μείνωμεν.

— Ἄς περιμείνωμεν, εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα
στεναζούσα.

— Ἀλλ' εἶμαι πολὺ ἐγωῖστῆς, ἀνέκρα-
ξεν ὁ γέρον μελοποιὸς, ὁμιλῶν περὶ τοῦ
μελοδράματός μου καὶ αἰωνίως περὶ αὐ-
τοῦ! καὶ δὲν ἐσκέφθην ὅτι πρὸ τριῶν μη-
νῶν ἔχω νὰ σοὶ ἀνακοινώσω ἐπιστολήν.

— Ἐπιστολήν;... εἰς ἐμέ;

— Ναί, ἀλλ' ἤδη μετ' ὀλίγας ὥρας θὰ
ἔλθῃ ἐκεῖνος ὅστις τὴν ἔγραψε.

— Μήπως ἄρα γε εἶναι;... ἤρξατο
λέγουσα ἡ νεᾶνις.

— Τελείωνε τὴν φράσιν σου, Ἰουλιέττα.

— Ὁ Λέων, καλέ μου πάτερ.

— Ναί, ὁ Λέων, ἀνέκραξεν ὁ γέρον
μετὰ χαρᾶς, αὐτός, ἔρχεται. Ἰδέ, ἰδέ, ἀ-
νέγνωθι τὰς γραμμὰς ταύτας, τὰς ὁποίας
ἔγραψε μετ' ἰδίαν του χεῖρα· λέγει ὅτι
σὲ ἀγαπᾷ ὅσον οὐδέποτε, ὅτι σὲ λατρεῖ,
Ἰουλιέττα, ὅτι, δὲν δύναται νὰ ζήσῃ χω-
ρὶς σέ, ὅτι, ἀφ' οὗτο ἐχωρίσθητε, παίζῃ τὸ
βιολίον του ὡς χυδαῖος βιολιστής, συγχέει
τὸν LOTTI μετ' ὁ CIOCHI, χάνει τὴν φω-
νὴν του, τὸ λογικόν του, τὴν χαρὰν του.

— Ἄ! ὦ! εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα δεικνύ-
ουσα τοὺς λευκοτάτους αὐτῆς ὀδόντας,
τραγῶδει κακῶς, εἶναι παρὰ φρων ὡς ποι-
ητῆς καὶ μελαγχολικὸς ὡς γερμανός. Πῶς
εἶναι δυνατόν νὰ χάσῃ ὅ,τι δὲν ἔχει;

Τὴν ἐπιούσαν ἡ Ἰουλιέττα ἀνέμενε τὸν
Λέοντα, ἐν δὲ τῇ ἀνυπομονησίᾳ, ἐν τῇ ἀ-
γωνίᾳ, ἐν τῇ χαρᾷ, ἐν τῷ φόβῳ αὐτῆς,
ἐλησμόνησε τὸν γέροντα μελοποιόν.

— Ἄν δὲν ἤρχετο, πάτερ μου;...
εἶπεν ἡ ὁδὸς εἶναι μακρὰ ἀπὸ τῆς Βενε-
τίας εἰς Παρισίους· ἂν τῷ συνέβη δυστύ-
χημα;

— Οὐδὲν κακὸν θὰ τῷ συμβῇ, ἀπήντη-
σεν ὁ Salvatora· ὁ Θεὸς προστατεύει τοὺς
καλλιτέχνους καὶ τοὺς ἐρωτευμένους.

— ὦ! εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα, μὲ καθη-
συχάζετε.

Τὸν ἡγάπα τὸν Λέοντα ἡ μελαγχροινὴ
κόρη. Ἦτο ὦραία, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος ἐπί-
σης ἦτο ὦραίος, ὅτε ἦτο μικρὸν παιδίον
ὁ Λέων ἔπαιζεν εἰς τὰς πλατείας μετὰ
τῆς Ἰουλιέττης· κατόπιν, νεανίας γενόμε-
νος, ἐκοιμήτο ἐπὶ τῶν βραχιόνων αὐτῆς ἐν
ταῖς προαλίσαις, κατοπτρίζων τὸ νεκρὸν
αὐτοῦ πρόσωπον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς
περιλημμένης του.

Πολλάκις τὸ αὐτὸ ᾄσμα ἀπεκοίμησεν
αὐτοὺς, διεγείρον ἐν ταῖς καρδίαις των
τὸ αἶσθημα τῆς τέχνης καὶ τὴν πρώτην
σκέψιν τοῦ ἔρωτος. Καὶ περιήρχοντο οὕ-
τως τὰς πόλεις τῆς Ἰταλίας τραγῶδον-
τες διὰ νὰ ζῶσι, καὶ ζῶντες διὰ ν' ἀγα-
πῶνται. Δὲν ἦσαν πλούσιοι, ἀλλ' ὁ Θεὸς
ἐπροίκισεν αὐτοὺς διὰ τῆς νεότητος, τῆς
καλλονῆς, τῆς ἀμεριμνησίας καὶ τῆς ἐπι-
θυμίας πρὸς πᾶν τὸ μέγα καὶ ὦραϊον. Ἐ-
κοιμῶντο πολλάκις εἰς τὰ ἐρειπωμένα πε-
ρίστηλα ἄρχαιον τινος ναοῦ ἢ ὑπὸ τὰς ἐκ-
μαρμαῖρου μεγαλοπρεπεῖς ἐσόδους τῶν πα-
λατίων τῶν εὐτυχῶν τοῦ κόσμου τούτου·
καὶ ἡγεῖροντο τὴν πρωτὰν εὐτυχίαν. Ὅπως
τὰ πτηνὰ, οὕτω καὶ ἐκεῖνοι ἐχαιρέτων τὸ
λυκαυγὲς δι' εὐφροσύνων ᾄσμάτων. «Κα-
λῶς ἦλθεν ἡ νέα ἡμέρα!» ἀνέκραξεν ὁ
Λέων. «Ἰδοὺ ὁ ἥλιος διὰ τοὺς πτωχοὺς
τοὺς μὴ ἔχοντας κατοικίαν,» ἔλεγεν ἡ
Ἰουλιέττα. Καὶ ὁ ἥλιος ἔδυνεν πρὶν ἢ ἐκ-
λείψῃ τὸ μεidiάμα ἐκ τῶν χειλέων τῶν
εὐτυχῶν τούτων παιδιῶν.

Ἀλλὰ τὰ ἔτη παρήρχοντο καὶ ἔδει ὁ
Λέων καὶ ἡ Ἰουλιέττα νὰ ἐγκαταλείψωσι
τὸν πλάνητα καὶ περιπετειώδη ἐκείνον βίον.
ᾠμωσαν ἔρωτα αἰώνιον καὶ ἐχωρίσθησαν
ἵνα ἐνωθῶσιν ἐν προσεχεῖ μέλλοντι καλλι-
τέχναι διαπρεπεῖς καὶ ἀντάξιον ἐκυτῶν.
Ὁ Λέων ἀπῆλθεν εἰς Ρωσσίαν καὶ ἐκεῖθεν,
ταξιδεύων ἀνὰ πᾶσαν τὴν Εὐρώπην, δι-
ῆλθε διὰ τῆς Βιέννης, τῶν Βρυξελλῶν καὶ
κατέληξεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐνθα διωρίσθη
πρῶτος βιολιστῆς τοῦ θεάτρου *Fenice* ἐν
Βενετίᾳ. Ἡ Ἰουλιέττα ἐσπούδαζε παρὰ
τῷ Salvatora καὶ, ὑπὸ τὴν διδασκαλίαν
τοιοῦτου διδασκάλου, ἡ ἔμπνευσις ταχέως
διηγείρετο ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς μικρᾶς βοη-
μῆς. Μετὰ τρία ἔτη ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ
San - Carlo τοσοῦτον ἐπέτυχεν, ὥστε τὰ
μεγάλα θέατρα ἡμφισβήτην αὐτὴν· ἐδέ-
ησε δ' ἡ Ἰουλιέττα οὐδεμίαν ὑποχρέωσιν
ν' ἀναλάβῃ, ἀλλὰ ὅτε μὲν εἰς τοῦτο ὅτε
δὲ εἰς ἐκεῖνο τὸ θέατρον ν' ἀπολαμβάνῃ
τῆς δόξης καὶ τῶν τιμῶν πασῶν τῶν πό-
λεων τῆς Ἰταλίας.

Πρωτὰν τινὰ ἡσθάνθη ἐαυτὴν κεκο-
πικυῖαν. Ἐνόμιζεν ὅτι ἡ φωνὴ αὐτῆς
δὲν ἦτο ὡς ἄλλοτε ἡχηρὰ καὶ ἐφοβήθη.

— Ἄς φύγωμεν, εἶπεν εἰς τὸν Salva-

τογα, ὅστις ὠνευρεύετο νὰ ἰδῇ διδασκόμενον τὸ μελόδραμά του ἐν Παρισίοις.

— Ἄς φύγωμεν, ἀπήντησε μετὰ χαρᾶς ὁ μελοποιός. Ὁ Λέων θὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς εὕρῃ.

Καὶ ἀπῆλθον, πεπειθότες εἰς τὴν καλὴν αὐτῶν τύχην καὶ τὴν πίστιν τοῦ Λέοντος. Καὶ δὲν εἶχον ἄδικον, διότι ὁ μνηστήρ τῆς Ἰουλιέττης, ἐλεύθερος τέλους πάσης ὑποχρεώσεως ἔσπευσεν εἰς Παρισίους.

— Δὲν ἦτο πλέον βίος αὐτός, εἶπεν.

— Οὔτε δι' ἡμᾶς, ἀπήντησεν ἡ Ἰουλιέττα.

— Ὡ! ναί, εἰμεθα εὐτυχεῖς ἐπαναβλέποντές σε, ἀνέκραξεν ὁ γέρον Salvatora· εἰξεύρεις ὅτι τὸ μέγα μελόδραμά μου, τὸ ἀριστούργημά μου, ἐτελείωσε καὶ μετ' οὐ πολὺ θὰ τὸ ἀκούσης;

— Πάτερ μου, εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα καταβιβάζουσα τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ὡ! εἰν' ἀληθές, εἰμαι παράρρων, εἶπεν ὁ μελοποιός τύπτων τὸ μέτωπον. Τί διάβουλον! ἀλλ' ἀκόμη δὲν ἦλθες... Ἀλλὰ, ὡς βλέπεις, τέκνον μου, ἐκεῖ, εἶπε δεικνύων τὸ βιβλίον τῆς μουσικῆς, ἀρίερωσα ὅλην τὴν ψυχὴν μου καὶ πάσας τὰς σκέψεις μου εἰς τὸ ἔργον τοῦτο ἔζησα ἔτη καὶ ἀπεκοιμήθην εἰς τὰ γλυκύτερα ὄνειρα.

Καὶ ὁ γέρον Salvatora ὁλονὲν ἐνεθούσας. Ἐνόμιζε τις ὅτι τὸ μέτωπόν του ἐφωτίζετο ὑπὸ αἰφνιδίας λάμψεως, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπῆστραπτον.

Ἀλλ' οἶοναί αἰσχυνοῖς ὅτι ἐπὶ τοσοῦτον ὠμίλησε:

— Τέκνα μου, εἶπε, λησμονῶ ὅτι πρὸ ἔτους καὶ πλέον χωρισθέντες θὰ ἔχητε πολλὰ νὰ εἰπητε, πολλὰ, τὰ ὅποια δὲν ἀφορῶσιν ἐμὲ τὸν γέροντα, ὅστις μόνον νὰ φλυαρῶ γνωρίζω.

— Πάτερ μου, ἀπήντησεν ἡ Ἰουλιέττα, δὲν πιστεύω νὰ νομίζετε ὅτι σεῖς εἰσθε τὸ ἐμποδίων.

— Ὁχι, ὅχι! σὰς ἀφίνω, τέκνα μου. Ἀλλως τε θέλω νὰ ἐργασθῶ ἀπόψε.

Καὶ ὁ γέρον Salvatora ἠσπᾶσθη εἰς τὸ μέτωπον τὴν Ἰουλιέτταν, ἔσφιγγε τὴν χεῖρα τοῦ Λέοντος καὶ ἀπετύρθη φέρων ὑπὸ μάλης τὸ βιβλίον τῆς μουσικῆς.

Τὰ δύο παιδιὰ, μόλις συκρατοῦντα τὰ δάκρυά των, τὸν ἠκολούθησαν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.

— Ὁ ἀγαθὸς γέρον! ἐπιθύρουν ὁ Λέων.

— Πάντοτε μὲ τὸ μελόδραμά του, εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα, καὶ μόνον αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνειρόν του.

— Καὶ σὺ τί ὠνευρεύεσαι, Ἰουλιέττα μου; ἠρώτησεν ὁ Λέων λαμβάνων τὴν χεῖρα τῆς νεάνιδος καὶ ἐναγκαλιζόμενος αὐτήν.

— Σέ Λέων μου.

— Πάντοτε;

— Ὡ! ἐὰν ἐγνωρίζες πόσον αἱ ἡμέραι εἶναι μακραὶ ἀφ' ὅτου εἰμαι μακρὰν ἀπὸ σέ ποσάκις δὲν ἐπόθησα τὰ ράκητῃς βοήμης καὶ τὸ βλέμμα σου. Λέων, τὸ βλέμμα σου προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ μου, ὅταν τὸ πλῆθος μὲ ἤκουε, τὸ μειδίαμά σου ὅταν μὲ ἐχειροκρότει.

— Καὶ τὸ πλῆθος δὲν ἦτο ἀχάριστον καὶ πάντοτε σὲ ἐχειροκρότει, σέ, τὴν ὠραιότεραν κόρην τῆς Νεαπόλεως, σέ, τῆς ὁποίας ἡ φωνὴ συνεκίνηε τὴν καρδίαν ὁλων τῶν ὑπερηφάνων εὐπατριδῶν μας; σέ, τὴν βασιλίσσαν τῆς καρδίας μου.

— Ἀλλὰ δὲν εἰμαι πλέον ἡ μικρὰ νεαπολιτανὴ τραγωδίστρια, εἶπε μετὰ θλίψεως ἡ Ἰουλιέττα.

— Ὁχι, τώρα εἶσαι ἡ πρώτη αἰδὸς τῆς Ἰταλίας.

— Τὸ πιστεύεις; ἠρώτησεν ἐκείνη μειδίσσας.

— Τὸ ὄνομά σου εἶνε ἀκόμη εἰς ὅλων τὰ στόματα. Ἄν ἤθελες νὰ ἐπανέλθῃς εἰς τὸ θέατρον *Fenice*, θὰ σὲ ἐκάλυπτον ὅλην διὰ χρυσοῦ. Ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται, Ἰουλιέττα μου, ν' ἀναγεννήσῃς τὴν δόξαν τοῦ Salvatora, ἀνακαμθάνουσα νὰ ὑποκριθῇς τὸ μέρος τῆς βασιλίσσης ἢ τὸ τῆς κομήσσης.

— Ὁχι, ἀπήντησεν ἡ Ἰουλιέττα, ἔχω ἴσως τί καλλίτερον, καὶ ἡ δόξα τοῦ γέροντος πατρός μου οὐδὲν θὰ χάσῃ.

Καὶ ἐγερθεῖσα ἀνοιξε μικρὸν ἐξ ἐδένου κιβώτιον, ἐξ οὗ ἔλαβε χάρτην, τὸν ὅποιον ἐκτυλίξασα ἔδειξεν εἰς τὸν Λέοντα.

— Ἀνάγνωθι, τῷ εἶπεν.

Ὁ Λέων ἀνέγνωσε.

— Εἶναι τὸ συμβόλαιόν σου διὰ τὸ θέατρον τοῦ Μελοδράματος! ἀνέκραξε.

— Ναί, εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα, ἀλλ' ὁμίλει σιγὰ ὁ πατήρ μου ἀγνοεῖ τὴν εὐτυχίαν μου καὶ δὲν ἠθέλησα νὰ τῷ εἶπω τι πρὶν τὸ ἐπιδοκιμάσῃς.

— Παιδίον! εἶπεν ὁ Λέων, ἀφοῦ σὺ εἶσαι εὐτυχὴς μὲ τοιαύτην τύχην, εἰμαι καὶ ἐγὼ ἐπίσης εὐτυχής.

— Εὐχαριστῶ, Λέων, ἀνέκραξεν ἡ Ἰουλιέττα, ἐναγκαλιζομένη τὸν μνηστήρά της καὶ ἀσπαζομένη αὐτὸν εἰς τὸ μέτωπον.

Ὁ Salvatora εἰσῆλθε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν.

— Ἐλα, ἔλα, εἶπε, βλέπω ὅτι πρέπει νὰ ἐπιταχύνωμεν τὸν γάμον σας.

Β'

Ὁ Λέων μετεκλήθη εἰς Νεάπολιν ὡς ἐκ τῶν καθηκόντων τῆς θέσεώς του καὶ ἵνα πρακτῇ εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς θνησκούσης μητρός του. Ὁ Salvatora ἐργάζετο πάντοτε εἰς τὸ ἀριστούργημα, ὅπερ θὰ τὸν καθίστα ἐπιφανῆ, ἡ δὲ Ἰουλιέττα εἶχεν ἤδη ἀρχίσει ἄδουσα εἰς τὸ θέατρον τοῦ Μελοδράματος.

Ἡ καλλονὴ τῆς Ἰουλιέττας ἐθαυμάσθη πλέον τῆς τέχνης αὐτῆς, ὡσάκις δ' ἐν ταῖς εἰδοποιήσεσιν ἐραίνετο τὸ ὄνομά της, τὸ πλῆθος συνέρρει καὶ τὸ θέατρον ἐπληροῦτο. Ἀμα ἐνεφανίζετο, ἡ σκηνὴ ἐπληροῦτο ὑπὸ ἀνθοδεσμῶν καὶ στεφάνων.

Ἀλλ' ὡς συνήθως συμβαίνει εἰς τὰς ἡθοποιούς, ἡ Ἰουλιέττα περιεκυκλώθη ὑπὸ τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος ἐκείνων ἐραστῶν, οἵτινες παντοιοτρόπως προσεπάθουν νὰ τὴν προσελκύσωσιν. Ἐννοεῖται ὅτι οὐδὲν ὡς προσεῖχεν εἰς τὰς τοιαύτας ἐρωτικὰς ἐκδηλώσεις ἢ ὠραία Νεαπολιτανὴ, ἢς ἡ

καρδία ἐπληροῦτο ὑπὸ ἔρωτος ἀγνοῦ καὶ διαπύρου διὰ τὸν Λέοντα.

Μεταξὺ τῶν λατρευτῶν τῆς ἦτο εἰς κυρίως, ὅστις κατεδίωκεν αὐτὴν καθ' ὑπερβολὴν καὶ ἀδιακόπως τὴν παρηγόχλει.

Ὡνομάζετο ὑποκόμης *Chamade* Ἦτο υἱὸς καλῆς οἰκογενείας ἐκ Poitou καὶ εἶχεν εἰσδῆμα πεντήκοντα χιλιάδων λιβρῶν, ὅπερ εἶχε κατασπαταλήσει, καθ' ἣν ἐποχὴν συναντῶμεν αὐτόν, διότι ἀπὸ τῆς εἰκοσαετοῦς αὐτοῦ ἡλικίας διῆγε τὸν βίον ἐν ἀσωτίαις καὶ ἦτο ἡδὴ τριακονταετής.

Ὅσάκις ἡ Ἰουλιέττα ἔβλεπε τὸν ἀνθρωπὸν τοῦτον τὸν ἀπέφευγε, καὶ εὗρισκε τρόπον νὰ μὴ συναντᾶται μετ' αὐτοῦ. Ἐσπέραν τινὰ μάχιστα εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκηνὴν πρὸ τῆς ὥρας, ἵνα μὴ ἀπαντᾷ εἰς τὰς αὐθαδεῖς ἐρωτήσεις του. Πολλάκις εὗρε μεταξὺ τῶν ἀνθέων ἐπιστολάς φερούσας τὴν ὑπογραφὴν τοῦ υποκόμητος, τὰς ὁποίας ἔριπτεν εἰς τὸ πῦρ, χωρὶς νὰ τὰς ἀναγινώσκῃ. Ἐσπέραν τινὰ, καθ' ἣν τὴν εἶχε παρενοχλήσει μετὰ πλείονος ἢ συνήθως ἐπιμονῆς, τὸν εἶχε δὲ ὡς πάντοτε ἀποκρούσει, ἐπανελθούσα εἰς τὴν οἰκίαν της, μόνη ἐκεῖ ἤνοιξε τρέμουσα ἐπιστολὴν εὑρεθεῖσαν εἰς μίαν ἐκ τῶν ἀνθοδεσμῶν, αἵτινες ἐπλήρωσαν τὴν σκηνὴν κατὰ τὴν ἐμφάνισίν της.

— Ἀκόμη ἐκεῖνος! ἐπιθύρουν ἀναγινώσκουσα τὸ ὄναμα *Chamade* ἐν τῇ ἐπιστολῇ.

Ἦτοιμάζετο δὲ νὰ τὴν καύτῃ, ὡς καὶ τὰς ἄλλας, ἀλλ' ἔστη.

— Ἄν τὴν ἀνεγίνωσκον! εἶπε καθ' ἑαυτήν· ναί, θέλω νὰ γνωρίσω μέχρι τίνος σημείου δύναται νὰ φθάσῃ ἡ ἀναισχυντία καὶ ἡ ἱταμότης τοῦ ἀνθρώπου τούτου.

Οἱ ὀφθαλμοὶ της προσηλώθησαν ἐπὶ τῶν πρώτων γραμμῶν καὶ διὰ φωνῆς συγκεκινημένης ἀνέγνωσε τὰ ἑξῆς:

«Δὲν ἔχει λοιπὸν καρδίαν ἡ Ἰταλίς, καὶ ἀπαξιοῖ νὰ κατέλθῃ μέχρι τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις θνήσκει εἰς τοὺς πόδας της; δὲν ἐννοεῖ τὰς δούνας, αἵτινες τὸν κατατρώουσι, τὰς βασάνους, αἵτινες τὸν φονεύουσι, τὸν ἔρωτα, ὅστις τὸν καταναλίσκει; Μίαν λέξιν, δι' οἷκτον, Ἰουλιέττα! οὐδὲν ἔπραξα ὥστε νὰ ἦμαι ἄξιος τοσαύτης ἐκ μέρους σου σκληρότητος. Τὸ ἔγκλημά μου εἶναι ὅτι σὲ ἀγαπῶ, καὶ τὸ ἔγκλημα τοῦτο εἶναι ἄρα γε τόσῳ ἀποτρόπαιον, ὥστε ποτὲ νὰ μὴ μοι συχωρηθῇ;»

Ἡ ὁ υποκόμης εἶχεν ἀληθῶς ἐρωτευθῇ τῆς Ἰουλιέττης, ἢ, ἐπιτήδειος εἰς τὸν ἔρωτα, ἐγνωρίζε τὴν καρδίαν τῆς γυναικός, εἰς ἣν ἀπηυθύνετο καὶ διηύθυνε τὴν προσβολὴν λίαν ἐπιδεξίως.

Ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη εἰς χεῖρας συναδέλφου τῆς Ἰουλιέττης ἤθελε διεγείρει μεγάλην ἰλαρότητα· ἀλλ' εἰς τὰς χεῖρας τῆς μελαγχροινῆς κόρης καθίστατο ὄπλον ἐπικίνδυνον.

— Ὁ ἀνθρωπὸς οὗτος λέγει ἄρα γε τὴν ἀλήθειαν; ἐσκέφθη μετὰ θλίψεως.

Ἐπεταί συνέχεια.

K.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Λεγόμεθα ἐτησίως προπληρωτάς συνδρομὰς ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 177, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἤρξαντο δημοσιεύμενα ὅπως νῦν μυθιστορήματα.